

LES DONES I LES SEVES LLUITES

Resistencia Internacional
Edició núm. 26, Març - Juny de 2001
www.farc-ep.ch

Què és el que obliga a donar la batalla? Indubtablement és la contradicció. Cap altra ha estat més llarga, dolorosa, injusta, que aquella inferioritat que se li imposà a la dona pel fet de la seva maternitat.

Llargos segles foren junts dones i homes en la recerca del seu subsistir. Tot i que junts, femella i mascle, engendraven, ella paria, alimentava, cuidava del fill, en aquesta doble càrrega ancestral que la naturalesa li imposà, com a totes les mares germinatives.

Milions d'anys perquè l'anomenat homo sapiens deixés d'arrancar els fruits naturals i inventés l'agricultura. Després un llarg espai en el que aquest animal erigit i amb un cervell més desenvolupat gràcies a la tasca de les seves mans, es converteix en gènere humà amb propietats, amb amos de la terra, amb reis i sacerdots de les religions que sorgeixen d'acord a les castes, les supersticions, la necessitat de domini i d'acceptació mental del mateix.

La força bruta venç. El mascle és aparentment millor: més gran, més rude, més regular que la dona. La propietat privada dóna pas a la discriminació. La dona és relegada a la llar -llar de foc- on es couen els aliments, es restringeix l'espai a la dona que passa a constituir-se en guardiana de bens i de fills, en segon sexe.

Totes les classes socials que sorgeixen de la divisió del treball acaben les seves lleis socials en el seu espai, però igual que les reines, les nobles són inferiors a l'home.

La societat imposa a la dona, a través dels segles, la obligació de la dependència des del palau fins a la mísera mansió del serf. Se li nega la intel·ligència i per tant el dret a la cultura. La dona no disposa d'instruments per a aprendre a llegir i a escriure. Està reduïda a les tasques domèstiques, a cuinar, cosir, netejar, cuidar la família, si és que es tenen aquestes possibilitats de vida. I si és pobre a ser serf de serfs o treballar doblement dins i fora.

Quan es dividí a l'ésser humà en "ànima" i en "cos" es negà que la dona tingués ànima. Sols en el segle quart de la nostra era es reconegué que sí que la tenia, al Concili de Trento.

Ja a la societat capitalista, la dona subjugada i pobre va haver de treballar doblement. Amb el desenvolupament de les màquines i les indústries i sols després de les matances de les guerres va poder ocupar llocs a les fàbriques. Precisament en una d'elles, fàbrica tèxtil, les dones s'aixecaren en vaga i foren balejades.

Al 1908 Clara Zetkin, dirigent socialista i escriptora, política extraordinària, en un Congrés de Dones a Alemanya, va proposar que en memòria d'aquelles es dediqués el 8 de març de cada any, a exigir que la desigualtat i inferioritat social múltiple que sofrien les dones, fossin denunciades.

Així en homenatge a les treballadores tèxtils que a Nova York foren massacrades sorgí el 8 de març el Dia Internacional de la Dona.

A Amèrica Llatina ha costat esforç i treball polític ardu el lluitar contra les lleis que discriminaven a la dona. El moviment i acció feministes provenen de l'esforç i comprensió de les dones que dedicaren -a vegades la vida sencera- a denunciar, reclamar i lluitar per la igualtat.

Abans, la consciència política i social portà a les dones a reflexionar sobre la seva inferioritat. Quan es va convèncer de que ella provenia del desposseïment de la seva intel·ligència, de la seva sensibilitat i de tots els seus drets com a ésser humà, i que allò la inferioritzava, però molt més als propis fills, als ciutadans, a les nacions i a la humanitat, la dona i els homes més civilitzats, prengueren l'acció d'aquest canvi -com ara el veiem- necessari i urgent. I des de mitjans del segle passat la tasca ha donat fruits.

Està eliminada la suposada inferioritat? Encara no, tot i lo molt que s'ha assolit. Queden les reminiscències, els hàbits, la tradició, els prejudicis. Part de l'amor de parella fou la concessió de la dona dels seus propis interessos de persona, a la cultura, al professionalisme de l'altre, va tardar en arribar la simple fórmula d'a igual treball igual salari, encara tarda.

Encara es discrimina a la dona en l'educació, en el treball, en les tasques més pobres. Segueix sent en la seva immensa majoria "mestressa de casa", la qual cosa equival a serva de la casa, sense remuneració, sense seguretat social, sense protecció de la salut. Cada cop un nombre més alt de dones treballen assalariadament, és cert, però la relació de treball domèstic no canvia, ella continua aixecant a la societat amb els fills i amb la càrrega física i moral que això significa.

La maternitat, aquest do de la dona, ha de ser respectat, ennoblit en la seva projecció de " creadora d'espècie". I això ha d'ocórrer des de la intimitat de la parella fins a la relació familiar i social.

I clar, si aquesta càrrega física i moral és dura de portar i conduir en circumstàncies d'una economia alta o normal, és molt més difícil fer-ho quan la pobresa està instal·lada permanentment entre les desposseïdes. La incultura masclista maltracta a la dona sotmesa a l'home i a les heretades rebles i prejudicis. D'aquí la necessitat del canvi en la parella des del tracte diari a la supressió de la força que colpeja, fereix i mata a les dones víctimes dels seus marits, que es registra al món sencer, fins i tot en els anomenats països del primer món.

El feminisme, doncs, obeeix encara avui a aquesta seqüència ancestral -i d'interessos encara vigents- de dominació i prejudici. La dona, aquesta espècie de proletariat humà, ha hagut d'organitzar-se per a ser reconeguda i incorporada com a persona igual, en els seus atributs d'intel·ligència, a la societat. Ha aconseguit ser reconeguda diferent però no inferior, ha arribat a governar, no per herència, per vots. No hi ha, en la gran majoria dels països del món, impediment per arribar a tots els llocs d'elecció anomenada democràtica.

Però haurà de seguir lluitant com a feminista, pel feminisme, mentre aquestes conquestes siguin de nom, no de realitat. Haurà de demostrar major capacitat, major honestat, millors fruits en la seva acció de poder i direcció, que l'home. I això té a veure amb la ideologia.

Més lliure, més compromesa amb el canvi ascendent, de la seva societat en busca de la justícia i la destrucció dels imperis financers que aniquilen al planeta i destrueixen la convivència pacífica dels pobles, la dona serà fidel a sí mateixa i farà dels drets conquerits la flor més alta del seu alliberament.